

11690

252

№ 49

12. III. 1905 г.

София

Сладко мое момиче, скъпоценна ми Нелли,

Едно днес 12 март 1905 г.

p_K59A_006020

Малко остава, още много малко остава да дойде денят, многоо-
чаквания и щастлив ден, но при се това аз ще съм в голяма неизвест-
ност. Сърцето ми се свива, трепери... защо, и аз не знам. Чувствам
само че скоро ще настъпи нещо ново, чисто, силно, одухотворяюще,
което ще влее в цялото ми същество нови сили, нови идеи и стремле-
ния. Аз ще се възродя! Но защо е този страх, защо това заменяване
пред тази перспектива, която се открива пред очите ми?! Дали вечно
така ще чувствам, дали вечно така ще чезна и ще обичам сичко в тебе,
но аз едно зная само: ти си единствено човека, който можеш да напра-
виш от мен туй, което аз мога да и трябва да стана, да възбудим в
мен онази буря и страст, която сега тихо бушува в гърдите ми, от
която ще се роди нещо хубаво и ще покрие сичко подло, гниеще и дол-
но, което ще виждаме около нас. Дръж се, сладка гълъбице! В теб
има сичката възможност да ми бъдеш приятна и полезна другарка в
живота. Ти трябва да бъдеш такава. При най сладостното наше упое-
ние от взаимната ни любов и страст, ний нека се помъчим да предполо-
жим и оценим прямо противоположните усещания, без които живота чове-
вешки не минава. Само когато човек почувства силната любов и страст
при което спокойния разум се помрачава и щастието е необятно, то-
гава може с мъжество и с същата упоителна самозабрава да чувства
еднакво нещастията и да ги предотвратява, или да умее да се справя
с тях.

Настъпва денят, когато аз отново ще заживея, отново ще по-
чувствам туй, които при първото наше съжителство може би не съм
чувствал. Това чувство беше младежко, то беше единствено чисто и

без разсъждение, Но сега, сега, когато ти беше толкова далеч от мен, аз видях живота в сичките му страни, почувствувах сичките горчевини, видях калта, която разяжда чистотата на душите и оцених високото достойнство на моето щастие, което е било по-рано в ръцете ми, което сега е далеч от мен, но скоро, скоро ще бъде в обятията ми. Тогава ти ще видиш великата промяна, която през тази зима е станала в мен. Ще видиш пред себе си не вече оня нецензурен и безцеремонен Нася, но твърде внимателния и чувствителен Нася.

Едно, от което не мога да се освободя, то е: да не чувам около себе си абсолютно никакво противоречие в момента на раздразнението ми и възбуждението. Но след туй, след като мине бурята, когато разума влезе във владението си, когато настъпи охлаждението, тогава ела и се разправяй с мен, та ще видим: ще забележиш ли и най-малката чертица от миналото раздразнение. По многото такива случай, които ставаха помежду ни, аз ида до заключение, че един от двамата ни трябва да бъде в туй отношение друг. Именно ти си човека, който ще земеш върху си мисията да ме укротяваш, но когато настъпи затишието, защото не е да не знаеш, че когато съм в възбудено състояние аз съм готов да извърша и издумам най-бруталното нещо, при също само на .../ако щеш/ на хамалите. Какво да правя, такъв съм. Интересното и важното е ти да ме разбереш, да се мъчиш да проникваш в съдържанието и в психологията на същността на нещата и причините, за да можеш да застанеш на почва, която просто да парализира. Ако брутално постъпвам - от моя страна, Но ... стига ~~кажките~~ за това.

Аз исках да ти кажа, че много съм разсеян, не мога да развъждавам. И също ^{ка}като тебе, с нищо не се занимавам, освен с ролите си. Какво да правя. Ето напр. днес - седнах да чета колите по философия и след като прочетох 10 реда, спрях се и видях, че нищо не съм

разбрал. Вех да ги прочета втори път, същото. Дойдох до половината и захвърлих колите настрана. Не мога, не мога! С нищо сериозно не съм в състояние да се занимавам. Но чувствавам, че когато си дойдеш ти, че като седнеш на коляното ми, така прегърнати ще разбирате заедно философските проблеми и сичко което четем много по-добре. Аз съдя по миналото. Като че чувствавам, че си наблизил до мен, макар и на миндерчето, а аз до масата да пиша или чета, много по-силно ми работеше фантазията и умът ми режеше като халваджийски нож. Дойде време да прекарваме пак такива минути. Бъдещето е наше.

След като чаках няколко /десет вече дена/ да получа от теб поне отворено писмо, че си получила 80-тих лева, изпратени телеграфически, днес рекох пак да ти драсна и да те попитам: жива ли си, здрава ли си? Получи ли парите? А важното: получили пълномощно от министерството.

Време не остава, сладичка, не остава. След 13 дена ти вече ще бъдеш на път. А за мен е именно важно това: ~~най~~ кой ден ще тръгнеш от Москва. Щом тръгнеш, ти вече си в моите обятия, защото тогава дните ще се четат, часовете ще бъдат изброени и ще се знае кой именно ден и кой час ще бъдеш в София.

Бих желал да ти дам някои наставления, които да помниш, когато пътуваш. Най-главното: пази си кесията от крадци. Когато спиш във вагона винаги чантата си с паспорта и парите да лежат под тебе и едната ти ръка да чувства че я държи. При слизането и при качването във вагона и парахода да се пазиш. Бъди предпазлива, мила Нелли. Багаж да не се мъчиш да носиш в ръка, освен най-дребното нещо. Сичко давай на носильчик, като му забележиш добре номера и да не го изпусаш от очи. Върви винаги след него. Когато влезеш в парахода, също да се пазиш много умно от джебчи /ндарци/. Ти макар че си слушала тия наставления и друг път от мен, но не е зле да ти ги повторя, да

не се забравят. Особено като те знаая колко си припряна и немирна когато пътуваш. Шалът и одеалото винаги да бъдат на лесно. Тях ще си постилаш във вагона, когато лягаш да си починеш или спиш. Да се пазиш из пътя да не изстинеш. Затова зимното си палто или пелерината винаги да бъдат при тебе. Не бих те съветвал да си купуваш кош или сандък /ако имаш такива намерения/ за багажа. Ако куфара не ти побира добре дрехите, купи си още един евтин куфар, така че сичкия си багаж да носиш при себе си и нито едно парче да не даваш в багаж, защото безобразно скъпо земат. Един носильщик за 20 коп. ще ти пренесе сичкия багаж от фйтона до вагона и обратно.

Снощи Щраци игра Адриана Лекуврер. Нищо видюше, нищо особено. Обикновена опирна стара актриса и нищо друго. В Мария Стюарт аз играх ролята на покойния Антонов - барон Бърлей. Много хубава роля, но аз не можах да поработя върху нея. Освен това, не ми беше по волята и амплоато. Играх толкова, колкото да не правоя ролята.

Цалувам те страстно хиляди пътя. Оля се радва много, че скоро ще си дойдеш. Се току вика: мама доди. Бобу. Мама муска!

Сакън да не забравиш да купиш за Оля няколко шекерчета. Тя се за "бобу" бълнува. "Мама доди, а лято" /т.е. на лято/. "Мама тя таяяя! Алеко, алеко" /т.е. далеко, далеко/.

Забравих да ти пиша, че аз и тази година съм записан в университета. Набират ми се 4 семестъра.

Майка ти благодари за затвореното писмо. Съжалява, че не може сама да ти отвъре отговори, а кара мен да ти изкажа голямото и нетърпение с което те очаква. Пиши ми по-скоро за денът,квгато ще тръгнеш. Не е ли определен още, беджанам?

Цалувам те по алените устица. Вчера ти пратих две селянчета шопи.

Нася.